

Decizia pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Dumitru și alții c. României*. Prezentare, analiză și efecte

---

Rezumat:

Prin decizia de inadmisibilitate a Curții Europene a Drepturilor Omului din data de 4 septembrie 2012 pronunțată în cauza Dumitru și alții c. României (cererea nr. 57265/08), au fost respinse plângerile formulate de trei magistrați români, prin care aceștia invocau plata cu întârziere de către Statul Român a drepturilor lor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești interne. Curtea Europeană a apreciat că nu a existat o încălcare a art. 6 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, cât timp a fost păstrat un echilibru între interesele particulare aflate în joc și interesul general, eșalonarea de către debitor a plăților nefiind un argument suficient pentru o constatare a încălcării drepturilor amintite, în condițiile în care calendarul plăților a fost respectat și nu există indicii cum că nu va fi respectat pe viitor.

Pronunțarea acestei decizii de către Curtea Europeană a determinat discuții contradictorii privind modalitatea de soluționare a litigiilor relativ la procedurile de executare silită declanșate în temeiul dreptului comun a hotărârilor judecătorești ce au obligat instituțiile statului către personalul bugetar la plata unor sporuri sau diferențe salariale.

Abstract:

In the inadmissibility decision the European Court of Human Rights dated 4 September 2012 in case Dumitru and others v. Romania (application no. 57265/08), were rejected three complaints of Romanian magistrates, who alleged payment delay by the Romanian State concerning labor rights recognized by national judgments. The European Court held that there was no violation of article 6 of the Convention or of article 1 of the First Protocol to the Convention, as long as it was kept a balance between private interests and public interests at stake, the timing of payments by the debtor is not a sufficient argument to conclude the violation of the rights mentioned in the conditions under which payment schedule has been respected and there is no indication that there will not be respected in the future.

The delivery of this decision by the European Court determined a serious debate on the solutions of the litigations relative to enforcement proceedings brought under common law of the judgments that forced the institutions state to pay the budgetary personal wage differences.

Keywords: European Court of Human Rights, enforcement proceedings

I. Caracterul rezonabil al eșalonării plății drepturilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești interne decizia de inadmisibilitate în cauza Dumitru și alții c. României

**Notă de jud. dr. Gabriel Caian,
detașat la Agentul Guvernamental**

Prin decizia de inadmisibilitate a Curții Europene a Drepturilor Omului din data de 4 septembrie 2012 pronunțată în cauza Dumitru și alții c. României (cererea nr. 57265/08), au fost respinse plângerile formulate de trei magistrați români, prin care aceștia invocau plata cu întârziere de către Statul Român a drepturilor lor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești interne. Curtea Europeană a apreciat că nu a existat o încălcare a art. 6 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, cât timp a fost păstrat un echilibru între interesele particulare aflate în joc și interesul general, eșalonarea de către debitor a plăților nefiind un argument suficient pentru o constatare a încălcării drepturilor amintite, în condițiile în care calendarul plăților a fost respectat și nu există indicii cum că nu va fi respectat pe viitor.

În fapt, reclamanții au obținut în fața instanțelor interne recunoașterea următoarelor drepturi salariale: majorarea salarială stabilită prin O.G nr. 10/2007 (de la care magistrații fuseseră excluși în mod discriminatoriu), sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică, prevăzut în Legea nr. 50/1996, respectiv sporul de confidențialitate prevăzut de O.G. nr. 137/2000.

Curtea a reținut, pe baza probelor existente la dosarul cauzei, că reclamanți au încasat în cursul anului 2008 un procent de 30% din drepturile recunoscute de instanțele interne prin hotărâri definitive și irevocabile. De asemenea, în cursul anului 2010, reclamanții au obținut 25% din tranșa a doua, reprezentând 34% din totalul datorat de Guvern.

După eșalonările intervenite prin O.U.G. nr. 71/2009 și O.U.G. nr. 45/2010, Curtea a reținut că sumele cuvenite reclamanților urmează să fie achitate după un calendar al plăților în cinci tranșe stabilit potrivit Legii nr. 230/2011: prima de 5% în 2012, a doua de 10% în 2013, a treia de 25% în 2014, a patra de 25% în 2015 și ultima de 35% în 2016.

În drept, reclamanții s-au plâns de încălcarea art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (dreptul la un proces echitabil), respectiv a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (dreptul de proprietate), dată fiind întârzierea în punerea în executare a hotărârilor judecătorești interne ce le recunosc drepturi de natură salarială.

Curtea a reamintit jurisprudența sa recentă în care a reținut că măsurile luate pentru menținerea echilibrului bugetar pot fi considerate ca urmărind un scop legitim (a se vedea deciziile pronunțate în cauzele **Mihăieș și Senteș c. României** (6 decembrie 2011), **Panfile c. României** (20 martie 2012) și **Sulcs c. Letoniei** (6 decembrie 2011)). În speță, dată fiind criza economică și financiară cu care se confruntă România din 2009, rămâne valabilă aprecierea privind existența unui scop legitim pentru măsurile contestate.

Trecând la analizarea proporționalității acestor măsuri cu scopul urmărit menținerea echilibrului bugetar, cu evitarea degradării situației sociale a persoanelor vizate de respectivele măsuri Curtea a constatat următoarele:

În legătură cu drepturile salariale cuvenite reclamanților, Guvernul a stabilit un mecanism de eșalonare a plăților care, deși a suferit unele modificări pe parcurs, a fost respectat de către autoritățile interne, autorități care au manifestat diligență în executarea hotărârilor menționate. Mai mult, potrivit legii, cuantumul sumelor virate reclamanților a fost indexat cu indicele de inflație la data plății.

Până în prezent, reclamanții au încasat mai mult de o treime din suma totală, restul sumelor urmând a fi virate până în 2016.

Având în vedere că o parte substanțială din creanțe a fost deja plătită reclamanților și având în vedere că nu există vreun indiciu în sensul nerespectării pe viitor a calendarului eșalonărilor, Curtea a apreciat că mecanismul de achitare a acestor creanțe nu este nerezonabil. În consecință, a dispus respingerea plângerilor ca vădit neînte-meiate.

În jurisprudența sa anterioară, Curtea a sancționat neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive și executorii pronunțate de instanțele interne, apreciind că faza executării unei hotărâri face parte din „proces”, în sensul articolului 6 din Convenție. Totodată, în măsura în care s-a considerat că o creanță recunoscută printr-o hotărâre judecătorească îndeplinea condițiile pentru a fi considerată un „bun” în sensul Convenției Europene a Drepturilor Omului, s-a reținut și încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, ce protejează dreptul la proprietate (a se vedea cauza *Bourdov c. Rusiei*, hotărârea din 7 mai 2002).

Obligația de a pune în executare hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești interne a fost analizată cu o exigență sporită în cazul în care debitor al obligațiilor ce rezultau din hotărâre era Statul însuși, prin instituțiile sale (a se vedea cauza *Bourdov*, citată anterior, dar și o serie de hotărâri pronunțate împotriva României: *Strungariu* hotărârea din 29 septembrie 2005, *Miclici* hotărârea din 20 decembrie 2007, *Ocneanu* hotărârea din 29 iulie 2008, *Teodorescu* hotărârea din 29 iulie 2008, *Nițescu* hotărârea din 21 aprilie 2009 etc.).

Curtea a sancționat, astfel, nu doar neexecutarea hotărârilor interne, dar și întârzierea în executarea lor, inclusiv prin eșalonarea pe o perioadă nerezonabilă a sumelor datorate.

În speța de față, analizând proporționalitatea măsurii de eșalonare de către Stat a plății drepturilor bănești cuvenite reclamanților, Curtea a luat în considerare două aspecte importante: criza economică și financiară cu care se confruntă România din 2009 și care a necesitat luarea unor măsuri pentru păstrarea echilibrului bugetar; în al doilea rând, s-a apreciat, pe baza probelor existente la dosar, că debitorul, Statul român, a depus diligențe rezonabile pentru onorarea obligațiilor către reclamanți, achitând acestora o parte semnificativă din sumele cuvenite și respectând calendarul eșalonărilor. Nu s-a făcut referire expresă la perioada eșalonării, însă, se poate deduce că, față de situația concretă expusă mai sus, din punctul de vedere al Curții, nici această perioadă nu a fost una nerezonabilă.

II. Executarea silită a hotărârilor judecătorești privind drepturile de natură salarială împotriva Statului. Aplicabilitatea prevederilor O.U.G nr. 71/2009 în faza procedurilor de executare silită în raport de decizia pronunțată în cauza *Dumitru și alții c. României*

Notă de Roxana Maria Călin, judecător, Tribunalul București și Florin Mihaiță, judecător, Judecătoria Sectorului 4 București

Potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum a fost aprobată și modificată prin Legea 230/2011, plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natura salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31

**Curtea a analizat eşalonarea
ca măsură generală aplicată
tuturor categoriilor profesionale
aflate într-o situație similară.**

decembrie 2011, se va realiza după o procedura de executare după cum urmează:

- a) în anul 2012 se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;
- b) în anul 2013 se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;
- c) în anul 2014 se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;
- d) în anul 2015 se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;
- e) în anul 2016 se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.

Potrivit aceluiași act normativ (art. 1 alin. 2), în cursul termenului prevăzut, orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

Inițial, după ce plata drepturilor salariale câștigate prin titluri executorii împotriva Statului a fost amânată prin O.U.G nr. 75/2008, pentru o perioadă de 18 luni de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, la împlinirea termenului, fără a respecta propriul termen, Guvernul a intervenit și a suspendat din nou plata debitelor prin O.U.G nr. 71/2009. Prin modificările aduse O.U.G nr. 71/2009 prin O.U.G nr. 45/2010, plata sumelor restante a fost din nou eşalonată, în trei tranșe, prima tranșă fiind exigibilă în anul 2012, pentru ca în cele din urmă, prin aprobarea O.U.G nr. 71/2009 prin Legea nr. 230/2011, termenele de plată să fie din nou modificate, plata tranșelor eşalonate urmând a avea loc în perioada 2012-2016.

Referitor la creanțele față de care sunt aplicabile dispozițiile O.U.G nr. 71/2009, față de preambulul acestor acte normative și art. 1 din O.U.G nr. 71/2009, rezultă că acestea privesc „executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar”.

Din interpretarea acestor dispoziții legale, apreciem faptul că acestea privesc eşalonarea plății unor drepturi de natură salarială, așa cum sunt sporurile, primele, precum și alte drepturi care se adaugă la salariul de bază al angajaților din sistemul bugetar ce au obținut hotărâri judecătorești favorabile, iar dispozițiile legale mai sus menționate nu privesc salariul de bază efectiv datorat ce se achită lunar.

În acest sens, apreciem că intenția legiuitorului nu a fost de a lipsi angajații bugetari care au obținut hotărâri judecătorești favorabile de salariul de bază efectiv pentru o anumită perioadă de timp, ceea ce i-ar pune în imposibilitatea asigurării traiului zilnic, ci de a eşalona în timp anumite drepturi suplimentare ce se adaugă la salariu (sporuri, prime, etc.) datorită dificultăților bugetare ale statului.

Referitor la compatibilitatea acestor dispoziții de drept intern cu dispozițiile art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, trebuie precizat că, printr-o bogată jurisprudență, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că neexecutarea de către stat a unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva sa constituie o atingere adusă accesului la justiție, drept consfințit de art. 6 alin. 1 din Convenție, faza executării silite fiind o fază a procesului civil.

Totuși, într-o cauză recentă pronunțată (*Dumitru și alții c. României*), Curtea și-a nuanțat poziția și a apreciat că mecanismul de eşalonare stabilit de Guvern prin O.U.G nr. 71/2009 poate fi considerat ca unul rezonabil și nu denotă

refuzul Guvernului de a achita aceste sume de bani, ci prin acesta s-a urmărit un scop de utilitate publică asigurarea echilibrului bugetar în contextul în care începând cu anul 2009 Statul Român s-a confruntat cu o criză economică puternică.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin această decizie pronunțată la data de 4 septembrie 2012 în cauza *Dumitru și alții c. României*, a respins ca vădit nefondată cererea reclamantilor prin care invocau încălcarea art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție față de faptul că autoritățile interne (Ministerul Justiției și Ministerul Finanțelor Publice) au refuzat să pună de îndată în executare hotărâri judecătorești definitive pronunțate de instanțele interne, hotărâri ce le recunoșteau drepturi salariale restante. În acest sens, Curtea a reținut că echilibrul între interesele reclamantilor și interesul general al societății a fost menținut, neputându-se reproșa Guvernului Român că a refuzat să execute hotărârile interne ce recunoșteau reclamantilor drepturi de natură patrimonială (salariale). S-a apreciat că măsura eşalonării de către Guvern, în calitate de debitor, printr-o serie de acte normative, în contextul dezechilibrului bugetar cu care s-a confruntat România, a fost proporțională cu scopul de utilitate publică urmărit și s-a mai reținut de către Curte că nu a adus atingere dreptului la un proces echitabil ori dreptului de proprietate al reclamantilor.

Cu privire la această cauză pronunțată de Curtea Europeană chiar în contradictoriu cu Statul Român, trebuie menționat faptul că drepturile patrimoniale invocate de către reclamantii priveau drepturi de natură salarială (diferențe și sporuri salariale care ar fi trebuit adăugate la salariu, iar nu salariul lunar de care ar fi beneficiat aceștia în integralitate), iar Curtea a avut în vedere actele normative

emise de Guvern de eşalonare și suspendare a executărilor silite, respectiv O.U.G nr. 75/2008, O.U.G nr. 71/2009, astfel cum a și fost modificată prin O.U.G nr. 45/2010, și inclusiv dispozițiile Legii nr. 230/2011, prin care a fost aprobată O.U.G nr. 71/2009 și prin care s-au mai modificat tranșele și termenele de eşalonare.

Curtea a luat în considerare două aspecte esențiale pentru a analiza încălcările invocate de reclamantii: eşalonarea dispusă de Guvern ca măsură aplicată pentru executarea creanțelor stabilite prin titlurile executorii și respectarea în sine a acestei eşalonări de către Guvern.

Curtea a analizat eşalonarea ca măsură generală aplicată și care i-a afectat inclusiv pe reclamantii, iar nu ca o măsură concretă aplicată numai reclamantilor.

Prin urmare, concluziile Curții privind instituirea eşalonării de către Guvern, privind modalitatea de respectare a acestei eşalonări în condițiile crizei financiare invocată de Guvern și analizată și de Curtea Constituțională, respectiv aspectul că nu prezintă relevanță modificarea ulterioară a calendarului inițial de eşalonare câtă vreme Guvernul a executat până în prezent procentele stabilite în final și nu s-a vădit intenția sa de a nu le respecta, sunt aplicabile tuturor creditorilor bugetari beneficiari ai unor titluri executorii similare reclamantilor din speță.

Astfel, apreciem că nu se impune vreo analiză a modului în care s-a executat creanța ce face obiectul executării silite raportat la fiecare creditor în parte, cât timp eşalonarea instituită a fost apreciată de Curte ca fiind justificată de condițiile de criză invocate de Guvern.

Totodată, concluziile Curții infirmă raționamentul Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr. 1/2012 prin care a fost respins recursul în interesul legii promovat pentru aplicarea neunitară a

dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, în procedura de executare silită a titlurilor executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Î.C.C.J a reținut că, având în vedere faptul că prin Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, prin care s-a soluționat obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, instanța constituțională a realizat o verificare a prevederilor respective atât din punctul de vedere al compatibilității cu Legea fundamentală (în raport cu criticile formulate), cât și sub aspectul compatibilității cu Convenția europeană a drepturilor omului, Înalta Curte, raportat la limitele sesizării, consideră că instanța constituțională statuează asupra aptitudinii normei juridice de a respecta *in abstracto* dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, fără a putea stabili efectele acelei norme pentru fiecare individ sau subiect de drept în parte, atât timp cât acesta este atributul exclusiv al instanțelor judecătorești ce soluționează litigii între destinatari precis determinați ai normei respective, instanțele fiind singurele în măsură să cuantifice în concreto efectele aplicării normei la situația de fapt a speței.

Prin Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, cu majoritate de voturi, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 sunt constituționale, fiind analizată măsura

eșalonării sumelor stabilite în titluri executorii în favoarea personalului din sectorul bugetar.

Î.C.C.J a considerat că, dacă instanța de contencios constituțional a constatat convenționalitatea unei legi sau norme, o atare constatare este una în abstract (dat fiind caracterul de control obiectiv al legii exercitat de Curtea Constituțională), iar aceasta nu împiedică instanțele de drept comun să evalueze în concret, în fiecare cauză în parte, în raport cu datele fiecărei spețe, dacă aplicarea aceleiași norme nu antrenează pentru reclamant consecințe incompatibile cu Convenția, protocoalele ei adiționale sau cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Î.C.C.J a indicat că era necesar ca instanțele naționale, în soluționarea cauzelor cu care au fost investite, să evalueze și compatibilitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 (modificată și completată) cu normele Convenției europene a drepturilor omului, respectiv art. 6 par. 1, date fiind dispozițiile art. 11 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituția a României, republicată, întrucât prin normele interne în discuție se amână, se eșalonează și se suspendă executarea unor titluri executorii, cele trei efecte fiind cumulative.

Or, analiza caracterului nerezonabil al duratei procedurii de executare face obiectul unei ample jurisprudențe a Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Convenție, analiză realizată uneori din perspectiva mai generală a “dreptului de acces la justiție” (cauza *Ruianu împotriva României*, paragraful 54), iar nu doar aceea a termenului nerezonabil, după cum, în alte situații, se analizează și respectarea art. 1 Protocolul 1, dacă se rețin alte aspecte decât cele ce au condus la constatarea unei încălcări pe temeiul art. 6 (de exemplu, cauzele *Rădulescu*, *Glod*, *Abăluță*,

Dragne, Georgi, Ana și Ioan Radu, Constantin Popescu, Samoilă împotriva României etc.).

Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că numai pe baza evaluării nemijlocite, directe, de către instanțe, în raport cu circumstanțele fiecărei spețe, se poate stabili compatibilitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2010, cu dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului și cu jurisprudența Curții de la Strasbourg, însă analiza în concret a acestei compatibilități nu poate fi realizată pe calea recursului în interesul legii, întrucât ar exceda obiectului acestuia și competențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul în interesul legii nefiind un recurs național în convenționalitate.

Curtea Europeană a infirmat raționamentul Î.C.C.J., analizând chiar măsura eșalonării ca măsură aplicată tuturor creditorilor și constatând că aceasta nu este o măsură nerezonabilă. Curtea Europeană nu s-a pronunțat în sensul că aceasta ar fi o modalitate de executare, ci că măsura dispusă de Guvern nu contravine art. 6 din Convenție și nici art. 1 Protocolul nr. 1 adițional la aceasta.

Așadar, apreciem că analiza pentru fiecare dosar de executare în parte a duratei procedurii de executare și a compatibilității măsurii de eșalonare și suspendare a procedurii de executare de drept comun de către Guvern până la momentul avut în vedere de Curtea Europeană se circumscrie obligatoriu analizei efectuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului care a constatat inexistența încălcărilor invocate de reclamanți. Curtea a analizat măsura eșalonării ca măsură generală aplicată de Guvern și a constatat că aceasta nu este nerezonabilă. Totodată, procentul constatat de Curte ca fiind executat din creanța datorată reclamanților nu a fost

aspectul principal care a determinat Curtea să constate că eșalonarea nu este nerezonabilă. Altul a fost argumentul Curții, anume respectarea calendarului eșalonărilor, chiar dacă acesta a suferit modificări, autoritățile dovedind diligență în executarea hotărârilor judecătorești susmenționate.

Astfel, conform legislației în vigoare, reclamanții au primit începând cu octombrie 2008 o primă tranșă, reprezentând 30% din suma totală a creanțelor datorate. În septembrie 2010, le-a fost plătită o sumă suplimentară, echivalentul a 25% din a doua tranșă de 34% din cuantumul total, chiar dacă potrivit O.U.G nr. 45/2010 din 19 mai 2010, a doua tranșă trebuia achitată în 2012. Așa cum legea o impunea, cuantumul sumelor plătite era de fiecare dată indexat cu indicele prețurilor din data plății.

Curtea înglobează, așadar, aspectul privind suma concretă primită de reclamanți în analiza modului în care eșalonarea a fost respectată, iar concluzia Curții nu s-a axat pe o situație singulară a reclamanților cărora li s-a achitat un procent de 25% din o tranșă de 34% (ceea ce reprezintă foarte puțin în comparație cu executarea procentului de 30% din 2008), ci pe aspectul că eșalonarea, ca măsură generală stabilită de Guvern prin lege, a fost respectată. Eșalonarea nu a fost constatată de Curte, pe acest considerent, ca nerezonabilă și nu a încălcat dispozițiile articolelor din Convenție invocate de reclamanți, reținându-se totodată că atitudinea Guvernului nu a fost aceea de a refuza executarea hotărârilor judecătorești favorabile creditorilor.

Apreciem că, dacă până la analiza efectuată de instanța europeană, statuările Î.C.C.J au justificat o analiză a unei eventuale incompatibilități a dispozițiilor O.U.G nr. 71/2009 cu garanțiile menționate, din momentul pronunțării deciziei *Dumitru și alții împotriva*

României, analiza efectuată de Curtea Europeană devine obligatorie pentru instanțele naționale în toate situațiile în care se invocă încălcarea, prin O.U.G. nr. 71/2009, a art. 6 CEDO și art. 1 Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

Apreciem că, în raport de cele mai sus expuse prin prisma pronunțării deciziei *Dumitru și alții împotriva României*, prevederile O.U.G. nr. 71/2009 trebuie aplicate inclusiv în procedura de validare a popririi și încuviințare a executării silite.

Pentru încuviințarea executării silite, creanța ce se urmărește a fi executată silit, constatată prin titlul executoriu, trebuie să fie certă, lichidă și exigibilă, în condițiile art. 379 alin. 1 C.pr.civ.

Deși creanțele împotriva Statului invocate de creditorii cu titlu de drepturi salariale și constatate prin titluri executorii sunt certe și lichide, fiind îndeplinite condițiile art. 379 alin. 3 și 4 C.pr.civ., totuși nu sunt îndeplinite condițiile stipulate de art. 379 alin. 1 C.pr.civ., întrucât creanțele nu sunt exigibile, situație în care nu poate fi pornită executarea silită.

Caracterul exigibil al creanței poate face obiectul analizei în cadrul unei cereri de încuviințare a executării silite, conform art. 373¹ alin. 4 pct. 3 din Codul de procedură civilă, iar astfel, față de cele mai sus expuse, întrucât debitorul beneficiază de un termen suspensiv legal pentru a-și executa obligația de plată a sumelor prevăzute în titlurile executorii, exigibilitatea creanței fiind amânată, în temeiul art. 373¹ alin. 4 pct. 3 Codul de procedură civilă, apreciem că cererile de încuviințare a executării silite care privesc întreaga creanță sau alt quantum decât cel prevăzut în tranșele scadente se impune a fi respinse.

Totodată, și validarea popririi reprezintă o componentă a executării silite, mai

exact, faza judiciară a acestei proceduri. De altfel, textul legal incident, respectiv, art. 460 Codul de procedură civilă, face parte din Capitolul II, Secțiunea a V-a „Poprirea”, din Cartea V a Codului de procedură civilă, intitulată „Despre executarea silită”.

În consecință, suspendarea de drept reglementată prin O.U.G nr. 71/2009 presupune imposibilitatea pentru executor de a mai emite acte de executare, dar și obligația pentru instanța care soluționează o cerere de validare de a nu a da curs acestei solicitări. În cazul admiterii cererii, s-ar produce o încălcare a normei imperative menționate, întrucât executarea și-ar continua cursul.

În favoarea acestei interpretări este și un argument de text, întrucât legiuitorul, prin art. 1 alin. 2 din O.U.G nr. 71/2009, a folosit expresia „**orice procedură de executare silită**”, rezultând astfel că a intenționat să includă procedura validării popririi în sfera acestei norme legale.

În aceste condiții, întrucât procedura de validare a popririi este faza judiciară a procedurii execuționale, iar potrivit art. 1 alin. 2 din O.U.G nr. 71/2009 executarea silită este suspendată de drept, apreciem și faptul că nu se poate da curs cererii creditorului pentru a se valida poprirea, deoarece o asemenea măsură a instanței ar permite continuarea executării silite, cu încălcarea dispozițiilor legale mai sus menționate ce sunt pe deplin aplicabile.

Totodată, întrucât potrivit art. 1 alin. 2 din O.U.G nr. 71/2009 executarea silită este suspendată de drept, apreciem că orice act de executare efectuat în acest interval de timp pentru recuperarea unor sume din creanță care nu erau încă scadente, iar nu a tranșelor scadente, este lovit de nulitate și se impune a fi anulat pe calea contestației la executare.